

Celem uzasadnienia swych żądań skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja narusza ich podstawowe prawa, włącznie z prawem do obrony, prawem do rzetelnego procesu, przywilejem ochrony przed samooskarżeniem, domniemaniem niewinności i prawem do prywatności. Ponadto, podnoszą oni, że, w ramach wykonywania zaskarżonej decyzji, Komisja przekroczyła zakres kontroli.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz. U. L 1 s 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2009 r. — Komisja przeciwko Galorowi

(Sprawa T-136/09)

(2009/C 141/102)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: pełnomocnicy A.-M. Rouchaud- Joët, F. Mirza, wspierani przez adwokatów B. Katana i M. van der Woude'a)

Strona pozwana: Benjamin Galor (Jupiter, Stany Zjednoczone Ameryki)

Żądania strony skarżącej

- zasądzenie od B. Galora na rzecz Wspólnoty kwoty 205 611 EUR powiększonej o odsetki ustawowe zgodnie z art. 6119 niderlandzkiego kodeksu cywilnego (DCC) naliczanych od dnia 1 marca 2003 r. do dnia otrzymania przez Wspólnotę całości należnej kwoty;
- zasądzenie od B. Galora na rzecz Wspólnoty zapłaty odsetek ustawowych zgodnie z art. 6119 niderlandzkiego kodeksu cywilnego (DCC) od kwoty 9 231,25 EUR naliczanych od dnia 2 września 2003 r. (lub alternatywnie od dnia 10 marca 2007 r.) do dnia otrzymania przez Wspólnotę całości należnej kwoty;
- obciążenie B. Galora kosztami postępowania oszacowanymi tymczasowo na kwotę 17 900 EUR powiększonej o odsetki ustawowe zgodnie z art. 6119 niderlandzkiego kodeksu cywilnego (DCC) naliczanych od dnia wydania wyroku do dnia otrzymania przez Wspólnotę całości należnej kwoty.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 23 grudnia 1997 r. Wspólnota Europejska reprezentowana przez Komisję zawarła umowę nr IN/004/97 z prof. Benjaminem Galorem i trzema spółkami o wykonanie projektu o nazwie „Self-Upgrading of Old-Design Gas Turbines in Land & Marine Industries by Energy-Saving Clean Jet-Engine Technologies” w ramach działalności Wspólnoty w dziedzinie energii jądowej (¹). Zgodnie z postanowieniami umowy Komisja wypłaciła wykonawcom zaliczkę na poczet jej wkładu do budżetu projektu. Zapłatę otrzymał szef projektu prof. Benjamin Galor.

Z uwagi na to, że wykonawcy napotkali trudności w znalezieniu współwykonawcy projektu oraz z uwagi na fakt, że nie poczyniono żadnego postępu w realizacji projektu Komisja podjęła decyzję o rozwiązaniu umowy. W piśmie do wykonawców Komisja uściśliła, że kwota otrzymana od Komisji tytułem jej wkładu do budżetu projektu mogła być jedynie

uiszczona przez nią (czy też zatrzymana przez wykonawców) w zakresie w jakim dotyczyła ona projektu i była uzasadniona w końcowym sprawozdaniu technicznym i finansowym.

Końcowe sprawozdanie przedstawione przez wykonawców nie zostało zaakceptowane przez Komisję, która rozpoczęła postępowanie o odzyskanie zaliczki.

W skardze Komisja zaznacza, że strona pozwana nie zwróciła otrzymanej kwoty, lecz, w przeciwieństwie do tego, domagała się, aby Komisja wypłaciła jej kwotę przewidzianą w umowie tytułem jej wkładu do budżetu projektu pomniejszoną o kwotę wypłaconej zaliczki. Ponadto, strona pozwana wniosła do sądów niderlandzkich powództwo o odzyskanie tej kwoty. Komisja zakwestionowała właściwość sądów niderlandzkich na podstawie zawartej w umowie klauzuli jurysdykcyjnej wyznaczającej Sąd Pierwszej Instancji jako właściwy do rozstrzygania wszelkich sporów między stronami umowy. Skarga Komisji ma na celu odzyskanie wypłaconej zaliczki. Komisja potwierdza, iż miała na podstawie postanowień umowy prawo do jej rozwiązania, z uwagi na to, że strona pozwana uchybiła swoim zobowiązaniom umownym, między innymi, dlatego że: nastąpiło poważne opóźnienie w rozpoczęciu realizacji projektu i nie było żadnego postępu w jego realizacji, strona pozwana nie była w stanie uruchomić środków technicznych potrzebnych do przeprowadzenia badań, na które przeznaczone były środki finansowe oraz sprawozdania techniczne i finansowe nie spełniały wymogów umowy.

Komisja utrzymuje w konsekwencji, że ma prawo domagać się zwrotu zaliczki.

(¹) Decyzja Rady 94/806/WE z dnia 23 listopada 1994 r. w sprawie przyjęcia specjalnego programu badań i rozwoju technologicznego, obejmującego prezentację, w dziedzinie energii jądowej (1994-1998) (Dz.U. L 334 z 22.12.1994 r., s. 87) [tłumaczenie nieoficjalne].

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2009 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-139/09)

(2009/C 141/103)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues i A.L. During pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 2003 wersja ostateczna z dnia 28 stycznia 2009 r., dotyczącej planów roku gospodarczego w sektorze owoców i warzyw wykonanych przez Francję, w zakresie w jakim dotyczy ona części działań zrealizowanych w ramach planu na rok gospodarczy, które zostały sfinansowane przez organizacje zawodowe;
- tytułem zarzutu ewentualnego, w przypadku gdy Sąd uzna, że żądanie stwierdzenia nieważności decyzji w części jest niedopuszczalne, stwierdzenie nieważności decyzji C(2009) 2003 wersja ostateczna.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.